

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1321/2022
02.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „MESSER TENNOGAS“ АД Београд, Бањички пут број 62, чији је пуномоћник Ненад Зафировић, адвокат у ..., против туженог „KRYOGAS“ ДОО Београд, Драгослава Срејовића број 1, чији је пуномоћник Милош Пајчин, адвокат у ..., ради предаје ствари, вредност предмета спора 4.059.314,46 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 594/20 од 07.04.2022. године, у седници већа одржаној 02.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 594/20 од 07.04.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 9Пж 594/20 од 07.04.2022. године као недозвољена.

Образложење

Привредни апелациони суд је донео пресуду 9Пж 594/20 дана 07.04.2022. године, којом је одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио пресуду Привредног суда у Београду 5П 234/19 од 25.11.2019. године, којом је у I ставу изреке одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да преда тужиоцу у posed коришћену опрему за пунионицу угљен диоксида CO₂ и то: високопритисну пумпу „Kryotehnika Q=4-81/мин, електронску вагу и инсталацију за пунионицу, које се обавезе може ослободити исплатом тужиоцу износа од 4.059.314,46 динара са законском затезном каматом, почев од 08.05.2012. године до исплате; у II ставу изреке одбијен евентуални тужбени захтев да се обавезе тужени да плати тужиоцу износ од 4.059.314,46 динара са законском затезном каматом почев од 08.05.2012. године до исплате; у III ставу изреке обавезан тужилац да плати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 188.596,57 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену посебну ревизију, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, којом истиче да је потребно размотрити правна питања од општег интереса и питања у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу и дати ново тумачење

права у погледу уговора о куповини основних средстава и рокова застарелости за потраживања из истих. Пресуду побија због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао разлоге за посебну ревизију у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку и закључио да нема основа да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите је захтев тужиоца да се тужени обавезе да тужиоцу преда у посед одређену опрему, коју је тужилац од туженог купио по Уговору број ... од 20.02.2012. године. Тужени је тужиоцу продао своју коришћену опрему, а тужилац је платио купопродајну цену туженом. Уговором су се странке споразумеле да ће одмах по исплати купопродајне цене извршити примопредају опреме, што ће записнички констатовати. Тужилац тврди да му тужени није предао опрему, а тужени оспорава тужбени захтев и позива се на чињеницу да је тужилац преузимање робе констатовао у извештају о примопредаји основних средстава од 01.06.2012. године, а тужени није имао потребу да задржи пунионицу. Дакле, спорно је да ли је купљена роба предата тужиоцу. Првостепени суд је утврдио да предаја ствари није извршена. Оценио је доказаним наводе тужиоца да је по закључењу уговора пунионица остала у поседу туженог, по договору. Како му опрема није предата у посед, тужилац није постао власник исте, по одредби члана 34. став 1. Закона о основама својинскоправних односа. Није доказан правни основ по коме је тужилац купљену опрему оставио у државини туженог, па је закључак нижестепених судова да тужилац не може остварити право власника на заштиту, већ право на предају ствари може остваривати по правилима облигационог права. Међутим, закључују да је потраживање тужиоца на предају ствари застарело, јер потиче из уговора о промету робе и услуга закљученог између правних лица, те је по приговору застарелости одбијен тужбени захтев позивом на одредбу члана 374. став 1. Закона о облигационим односима. Пошто је потраживање на испуњење уговора застарело, тужилац не може тражити раскид уговора због неиспуњења, да би био основан његов захтев по евентуалном тужбеном захтеву, за враћање износа кога је платио туженом на име купопродајне цене.

У ревизији тужилац образлаже тврдњу да је стекао право својине на предметној опреми у тренутку закључења уговора о купопродаји, зато што је уговором предвиђено да ће постати власник опреме по исплати купопродајне цене коју јесте платио, затим да је опрема издвојена ради преноса права својине на тужиоца спецификацијом предметне опреме која чини саставни део уговора, и да је унео опрему у своја основна средства. Са друге стране, образлаже да је опрема остала и даље у државини туженог по неформалном споразуму парничних странака и вољом тужиоца. Ови наводи тичу се правилности утврђеног чињеничног стања и правилности примене материјалног права, а нису од значаја за изузетну дозвољеност ревизије.

Од релевантних навода за изузетну дозвољеност ревизије, у ревизији се истиче потреба да се оцени да ли је прометовање робе у ситуацији када је тужени отуђио своју коришћену опрему, што није у његовој редовној делатности, нити се уговорне стране баве продајом опреме, већ се прометују основна средства странака, и да ли се с обзиром на то примењује одредба о застарелости међусобних потраживања правних лица из уговора о промету робе и услуга из члана 374. Закона о облигационим односима.

Тужилац не указује на релевантну судску праксу према којој би произилазило доминантно схватање да се у случају прометовања основних средстава између уговорних страна, правних лица, које се не баве у оквиру редовне делатности прометом такве робе, не сматра уговором о промету робе. Према томе, не доказује потребу за уједначавањем судске праксе по овом питању. Не ради се о питању од општег интереса или од интереса за равноправност грађана. Нема потребе за новим тумачењем одредбе члана 374. Закона о облигационим односима, па ни у погледу тога који уговори се сматрају уговорима о промету робе. Својство робе може имати свако добро које задовољава одређене потребе, до кога се може доћи на тржишту.

Према изнетом је одлучено у ставу један изреке, по одредби члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Ревизија је недозвољена, по одредби члана 410. став 2. тачка 4. у вези члана 485. Закона о парничном поступку, јер се побија пресуда у привредном спору чија вредност не прелази динарску противвредност 100.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Стога је у ставу другом изреке одлучено применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић